

[Vagn Bro.]

maade lidet Udtryk for den virkelige Værdi — vil medføre, at man i Masser af Tilfælde ikke vil komme op over de 500 Kr., og det fremkomne Resultat er absolut uforeneligt med, hvad Forholdet bør være, ogsaa af Hensyn til Mennesker, som betaler, hvad de skylder baade til det offentlige og til private. Jeg vil derfor meget stærkt anbefale dette Forslag, der jo for øvrigt ogsaa er anbefalet enstemmigt af de samvirkende Købstadsforeninger og de samvirkende Sogneraadsforeninger.

Der var endnu adskillige Spørgsmaal, som jeg under andre Omstændigheder vilde være kommet ind paa, men jeg skal slutte med at nævne den Henvendelse, som er kommet fra de fynske Sagførere. Den ærede Ordfører sagde, at den Stilling, som Retterne har taget, og de Erklæringer, som de har afgivet, var Udtryk for, at denne Henvendelse i Virkeligheden var grundløs. Jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, at jeg tror, at Landsretterne søger at gennemføre den nye Bestemmelse om de ambulante Landsretter, om jeg saa maa sige, paa bedste Maade. Jeg vil blot her i Dag gøre den Bemærkning, at jeg ved, at i hvert Fald fra et stort Flertal i denne Sal blev den nye Bestemmelse i Retsplejelovens § 11 givet i den Aand, at det var Meningen, at Retterne i videst mulig Grad skulde tage Hensyn til Umiddelbarhedsprincippet og rejse til de fjernere Dele af Landet, og jeg for mit Vedkommende gav i hvert Fald Udtryk for, at naar jeg vilde blive staaende ved de to Landsretter og ikke kræve et yderligere Antal Landsretter, var det ud fra den Betragtning, at jeg haabede, at ved denne nye Ordning, hvorefter Dommerne rejste ud til Stedet, havde vi i Virkeligheden faaet Erstatning for de smaa lokale Landsretter og samtidig opnaaet den Stabilitet, der skulde være i Landsretterne.

Jeg vil haabe, at Retterne fortsat vil forstaa dette, og jeg vil dertil føje, at jeg tror, at hvis Landsretterne ikke fuldt ud forstaa dette, da vil Diskussionen om flere Landsretter atter rejse sig her i Landet, og det er efter min Mening ikke det heldigste.

Hans Rasmussen: Jeg vil gerne begynde med at udtale min Glæde og Tilfredshed i Anledning af den Form, hvori Betænkningen foreligger for Tinget. Jeg tænker her særligt paa de Noter, der er anført ud for de forskellige Ændringsforslag, og som i høj Grad vil lette Overskueligheden. Jeg tror, at det Eksempel, der her er givet, vilde det være heldigt at følge ved Behandlingen af senere kommende større Sager.

Jeg tror ogsaa, at det af de Mennesker ude omkring i Landet, der har speciel Anledning til at sætte sig ind i Sagerne, vil blive paa-skønnet, om man i større Betænkninger, som indbindes, og som tjener som Vejledning for dem, der ønsker at gaa Sagerne nøjere igennem, havde det ordnet paa lignende Vis, som det her er Tilfældet.

Hvad nu angaar Enkeltheder i den Betænkning, der her foreligger, skal jeg fatte mig saa kort som muligt. Jeg indrømmer, at den Maade, hvorpaa Ordføreren har gennemgaaet en hel Række af de stillede Ændringsforslag, gør det lettere for os, der følger efter, at fatte os nogenlunde kort. Imidlertid maa det være tilladt den, der staaar som Ordfører for et Mindretal, at gøre opmærksom paa et og andet, selv om de paagældende Ændringsforslag er nævnt af Ordføreren; thi selv om Ordføreren var nok saa loyal i sin Gennemgang, kan man jo ikke sige, at det var nogen Anbefaling af Mindretallets Forslag, der fremkom fra hans Side. Man vil derfor forhaabentlig ikke tage mig fortrydeligt op, at jeg gaar lidt nærmere ind paa de stillede Ændringsforslag.

Maa jeg allerførst sige, at mine Gruppefæller og jeg meget gerne har tiltraadt Ændringsforslaget om at opgive de opstillede Forsøg paa at ændre Retsplejelovens Tekst. Hvor ønskeligt det end kunde være at faa et Arbejde gjort i den Henseende, er det dog rigtigt, hvad Ordføreren gjorde opmærksom paa, at naar man for Alvor kommer ind paa det Spørgsmaal, viser det sig, at Resultaterne hist og her bliver af en saadan Natur, at man bliver bange for dem. Maa jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at hvis man ved fremtidige Lejligheder finder sig foranlediget til at komme ind paa dette Spørgsmaal, er der adskillige Paragraffer, som der kunde være god Anledning til at se lidt nærmere efter.

Jeg tænker her, for at nævne et enkelt Eksempel, paa en saadan mindre Ting — det indrømmer jeg, det er — som Betegnelsen for Sagførernes Vederlag. Denne Betegnelse er meget varierende. Ser man Retsplejelovens Paragraffer igennem, opdager man, at det hedder Vederlag i §§ 107, 135, 143, 741 og 1007. Det hedder Salær i §§ 312, 356, 394 og 449. Det hedder Honorar i § 502, og det hedder Honorar og Salær i § 585. Man vil se, at der er en vid Mark, naar man i Fremtiden skal ind paa at overveje Spørgsmaalet om Retsplejelovens Ændringer sproglig set.

Maa jeg med Hensyn til de Ændringer, der i øvrigt er Tale om i Udvalgets Betænkning, ganske kort sige med Hensyn til Offentlighedsprincippet, at mine Gruppe-